

- בעניין:
1. _____ אלעביאת
ת.ז. _____, תושבת בית לחם
  2. _____ אלעביאת
ת.ז. _____, קטין, באמצעות אמו, העותרת 1
  3. _____ אלעביאת
ת.ז. _____, קטינה, באמצעות אמה, העותרת 1
  4. _____ אלעביאת
ת.ז. _____, קטין, באמצעות אמו, העותרת 1
  5. _____ אלעביאת
ת.ז. _____, קטין, באמצעות אמו, העותרת 1
  6. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.**
ע"י ב"כ עוה"ד גיל גן-מור (מ.ר. 37962) ו/או יוסי וולפסון
(מ.ר. 26174) ו/או מנאל חזאן (מ.ר. 28878) ו/או עדי
לנדאו (מ.ר. 29189) ו/או לינה אבו-מוך זועבי (מ.ר. 33775)
ו/או שירין בטשון (מ.ר. 32737) ו/או חוה מטרס-עירון
(מ.ר. 35174) ו/או סיגי בן-ארי (מ.ר. 37566)
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית

המשיב

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיב, והמורה לו לבוא וליתן טעם מדוע לא יחזור בו מסירובו להתיר את כניסתה של העותרת 1, תושבת הגדה המערבית, לישראל לצורך מעבר לרצועת עזה.

העותרת מעוניינת לשהות לצד בן זוגה, אשר נזקק לניתוח דחוף בכיס המרה. בן זוגה של העותרת הורחק לעזה ע"י ישראל במאי 2002, והוא שוהה שם בעל כורחו.

העותרת מבקשת להיכנס לרצועה עם ילדיהם המשותפים של בני הזוג, העותרים 2-5.

בקשה לדיון דחוף

בית המשפט מתבקש לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה. בן זוגה של העותרת 1 (להלן – **העותרת**), **מר** _____ **אלעביאת** (ת.ז. _____) הורחק לעזה על ידי ישראל במסגרת הסכם בחסות בינ"ל לסיום פרשת התבצרותם של פלסטינים בכנסיית המולד בבית לחם. עתה הוא נזקק לניתוח דחוף בכיס המרה. בתחילה נקבע לו ניתוח ליום 20.12.04, אולם המשיב התמהמה בתשובתו

לבקשתה הדחופה של העותרת לעבור לרצועה ועל כן דחה מר אלעביא את הניתוח במספר ימים מתוך תקווה כי העותרת וילדיו יהיו לצדו בקרוב ויכלו לתמוך בו ולסעוד אותו לפני, בעת ובמיוחד לאחר הניתוח.

מר אלעביא שומר לעת עתה על קו הבריאות רק באמצעות תרופות, אולם, רופאיו ציוו עליו לעבור את הניתוח תוך מספר ימים. בנסיבות אלו הצורך בדיון דחוף הוא ברור, שכן אם לא תיכנס העותרת לרצועת עזה בזמן הקרוב ביותר יאלץ בן זוגה לעבור את הניתוח בגפו. זוהי סיטואציה הומניטרית קשה, לכל הדעות. לבני המשפחה ייגרם נזק קשה.

העתק מסמך רפואי מאת ד"ר אלסקא מצורף ומסומן ע/1.

מבוא – גדר המחלוקת

1. בטרם נכנס לעובי הקורה של עתירה זו מן הראוי להציג את גדר המחלוקת. בין העותרים והמשיב אין מחלוקת בדבר עצם הזכות של בני משפחה של אדם שהורחק ע"י רשויות הביטחון לרצועה לבקרו, בכפוף לכך כי אין מניעה ביטחונית פרטנית לביקור. הדברים נמסרו בשם המשיב במסגרת בג"צ 10677/04 אלעביא נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית ועוגנו בפסק הדין מיום 27.12.04 כדלקמן:

כל תושבי איו"ש, אשר קרובי משפחותיהם מדרגה ראשונה הורחקו לאזח"ע במסגרת ההבנות שהושגו בחסות בינ"ל בעקבות המצור על כנסיית המולד באפריל 2002, יוכלו להגיש בקשות פרטניות לבקר באזח"ע, אשר, בכפוף לאבחון פרטני של גורמי השב"כ והעדר מניעה ביטחונית, ובכפוף להיעדר סגר כללי באיו"ש או באזח"ע המונע יציאה/כניסה גם של תושבים המחזיקים בהיתר תקף, תאושרנה. פניות מסוג זה יטופלו בהקדם, כפי שמטופלות כלל הפניות של תושבי האזור המבקשים לצאת לישראל.

2. בעניין נשוא עתירה זו הודיע המשיב, כפי שיפורט להלן, כי קיימת מניעה ביטחונית למעברם של העותרת וילדיה לעזה. העותרים סבורים כי האיזון אותו ערך המשיב בין שיקולי הביטחון ובין זכויות העותרים אינו משקף נכונה את הסיטואציה המיוחדת, אשר בה מורחק אדם מביתו ומשפחתו על ידי כוחות הביטחון של ישראל. העותרים סבורים כי סיטואציה זו מטילה על המשיב חובה מיוחדת לאפשר את ביקורי המשפחות וכי המקרים בהם הדבר נמנע משיקולי ביטחון יהיו יוצאי דופן.

התשתית העובדתית

3. העותרת היא פלסטינית, תושבת בית לחם בת 24. היא נשואה למר אלעביא מזה 8 שנים. לבני הזוג ארבעה ילדים: _____ בן ה-7, _____ בת ה-6, _____ בן ה-4 ו _____ בן השנה (העותרים 2-5). לעותרת אין כל רקע ביטחוני, מעולם לא נעצרה או נחקרה.

4. העותרת 6 (להלן – **המוקד להגנת הפרט או המוקד**) הינה עמותה לזכויות אדם, שמושבה בירושלים.

5. המשיב הוא המחזיק בגדה המערבית בתפיסה מלחמתית מטעם מדינת ישראל. הוא בעל הסמכות להתיר את כניסתם של פלסטינים תושבי הגדה לישראל לצורך מעברם לרצועת עזה. חשוב להדגיש כי על פי הדין החל בשטחים, עמדת המשיב ופסיקת בג"צ, עצם התנועה בין הגדה והרצועה אינה מותנית בהסכמת המשיב, שהרי מדובר בשטח מוחזק אחד. כל שנדרש המשיב לבחון הוא האם קיים סיכון ביטחוני משמעותי הנובע מהמעבר בתוך ישראל, מעבר הנדרש בשל חוסר הרציפות הטריטוריאלית בין שני חלקים אלו של השטח המוחזק.

ר' בעניין זה בג"צ 7015/02 עגורי נ' מפקד כוחות צה"ל פ"ד נו (6) 352 (להלן – פרשת עגורי).

6. ביום 10.5.02 הורחק מר אלעביאת מביתו בבית לחם לרצועת עזה. הרחקה זו נעשתה במסגרת הסכם, בחסות בינ"ל, אשר נועד לסיים את משבר התבצרותם של פלסטינים בכנסיית המולד. טיבו של ההסכם אינו ידוע ומעולם לא פורסם. תוצאתה של הרחקה זו ידועה בחלקה – מר אלעביאת חופשי להתגורר רק ברצועת עזה, בדומה למי שמקום מגוריו תוחם.

7. העותרת וילדיה נותרו בביתם בבית לחם, מתוך אמונה כי בסופו של דבר יימצא פתרון לסוגיית המגורשים ומר אלעביאת ישוב לביתם. בשנת 2003 ביקרה העותרת עם ילדיה את בן זוגה והמשפחה התגוררה יחדיו בעזה במשך מספר חודשים. לפני כשלושה חודשים חזרה העותרת עם הילדים לביתם בבית לחם (דרך מעבר רפיח). העותרת נזקקה לניתוח בשל בעיות גניקולוגיות ובנם הבכור נזקק אף הוא לניתוח הסרת התוספתן.

8. לאחרונה, כאמור, החל מר אלעביאת לסבול מכאבי בטן קשים עקב אבנים בכיס המרה. בעקבות כך ביקשה העותרת לשוב בדחיפות לרצועה על מנת להיות עם בן זוגה בחוליו, ללוות אותו לניתוח ולסעוד אותו לאחריו.

9. ביום 16.12.04, לאחר שפנייתה למת"ק לא טופלה, פנתה העותרת, באמצעות המוקד, ליועמ"ש המשיב בבקשה להתיר את כניסתה, יחד עם ארבעת הילדים, בדחיפות לרצועת עזה. יועמ"ש המשיב הועמד על הצורך ההומניטרי המיוחד בבקשה.

העתק המכתב מיום 16.12.04 מצורף ומסומן **ע/2**.

10. ביום 27.12.04 מסרה רמ"ד מנהל משפטי של יועמ"ש המשיב למוקד על פה כי יש אישור עקרוני לכניסת העותרת והילדים, אולם ביום 4.1.05 נמסר למוקד על פה ובכתב כי הבקשה מסורבת "מטעמי ביטחון".

העתק המכתב מיום 4.1.05 מצורף ומסומן **ע/3**.

הטיעון המשפטי

11. כאמור, העותרים אינם חולקים על כך כי בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, רשאי המשיב למנוע את ביקור קרובי המשפחה, על בסיס שיקולים ביטחוניים פרטניים. עם זאת, העותרים טוענים כי באיזון שעל המשיב לערוך עליו להתייחס בכובד ראש לעניינים הבאים, הנובעים מהסיטואציה המיוחדת נשוא עתירה זו:

א. ההרחקה של אדם לעזה (כמו תיחום מגורים, מעצר ואמצעים דומים בהם נוקט המשיב מפעם לפעם) מאפשרת נטילת חלק מחירויותיו של האדם ובני משפחתו אך אינה קרדום לפגיעה בכבודם או בזכויותיהם המשפחתיות.

ב. העובדה כי הביקור המשפחתי נדרש עקב ובגלל הרחקת בן הזוג על ידי ישראל (או מעצרו, תיחום מגוריו וכיוצא בזה) מטילה על המשיב חובה מיוחדת לכבד את הזכויות המשפחתיות של בני המשפחה.

פגיעה בזכויות יסוד

12. החלטת המשיב לסרב לבקשת העותרים פוגעת קשות בזכויותיהם. הזכות לחיי משפחה, הכוללת את הזכות של הורים וילדים, ובני זוג לשמור על קשריהם המשפחתיים, היא זכות מוכרת במשפט הישראלי ובמשפט הבינ"ל אשר נשענת על ההכרה בכבוד האדם. כנגד זכות זו מוטלת על המשיב החובה לכבד את התא המשפחתי.

13. תקנה 46 לתקנות האג, המהווה דין בינ"ל מנהגי, קובעת:

"יש לכבד את כבוד המשפחה וזכויותיה, חיי אדם, רכוש פרטי, וכן את אמונות-הדת ומנהגי הפולחן. אין להחרים רכוש פרטי".

וכבר נפסק כי:

"ישראל מחוייבת להגנה על התא המשפחתי מכוחן של אמנות בינלאומיות" (בג"צ 3648/97 סטמקה ואח' נ' שר הפנים פ"ד נג(2) 728, 787).

14. באחד המקרים תיארה השופטת פרוקצ'יה את הקשר בין הורים לילדיהם כזכות טבעית, "ערך בעל מעמד משפטי מן הדרגה הראשונה".

רע"א 3009/02 פלונית נ' פלוני פ"ד נו(4), 844, 872.

ר' עוד: סעיף 10 לאמנה בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, 1966; סעיפים 17 ו-23 לאמנה בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, 1966; סעיף 12 וסעיף 16(3) להכרזה האוניברסלית בדבר זכויות האדם, 1948; סעיף 12 לאמנה האירופית בדבר זכויות האדם; סעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית.

15. השמירה על הקשרים המשפחתיים הינה משמעותית וחשובה מאין כמוה בימי שגרה, ועל אחת כמה וכמה בשעת מצוקה, בה אחד מבני המשפחה נופל למשכב ונזקק לקרבתם, מסירותם ודאגתם של בני משפחתו.

ההרחקה אינה קרדום לפגיעה בכבוד האדם וגדיעת הקשרים המשפחתיים

16. מר אלעביאת הורחק מהגדה לרצועה בכפייה. הבסיס להגלייתו אינו ידוע מאחר ונעשה במסגרת הסכם סודי, במעורבות בינ"ל, ככל הנראה בין ממשלת ישראל והרשות הפלסטינית. תהא אשר תהא המסגרת הנורמטיבית לכך (עניין זה הוא מחוץ לגדרה של עתירה זו), ברור הוא שחירותו של מר אלעביאת הוגבלה הלכה למעשה ע"י הרשויות. דומה הדבר לאדם אשר הוצא נגדו צו תיחום מגורים.

17. הגבלה על חירותם של תושבי שטח מוחזק מותרת במשפט הבינ"ל ההומניטרי בנסיבות מסוימות (במסגרת של מעצר ומאסר, מעצר מינהלי ו"תיחום מגורים"). **במקביל להיתרים אלו קובע המשפט הבינ"ל ההומניטרי שורה של ערובות למזעור הפגיעה בחירות הפרט, ולמזעור ההשלכות של הפגיעה בזכויות אחרות של הפרט, של משפחתו ושל התלויים בו.**

18. בפרשת עג'ורי דן בית המשפט הנכבד בצו "תיחום מגורים", אשר הוא אחד הצעדים המשמעותיים אשר בהם נוקט המשיב מפעם לפעם. אמצעי זה הינו אמצעי מינהלי חמור ביותר, אשר פוגע באופן קשה בחירותו של התושב המוגן לבחור את מקום מגוריו ולהתנייד בחופשיות בשטח הכבוש. הרחקה לעזה אינה שונה במשמעותה מתיחום המגורים, אולי אף חמורה יותר. להגבלת זכויות אלו יש השלכות קשות: **ההרחקה או תיחום המגורים מוציאים את האדם מסביבתו המשפחתית והחברתית, ממקום עבודתו וממקורות פרנסתו. הם עוקרים אותו מביתו, מקרוביו ומחבריו. הם פוגע בכבודו כאדם.**

"נקודת המוצא העקרונית הינה, כי הוצאתו של אדם ממקום מגוריו והעברתו הכפויה למקום אחר פוגעת קשות בכבודו, בחירותו ובקניינו. ביתו של אדם אינו רק קורת גג לראשו אלא גם אמצעי למיקומו הפיזי והחברתי של אדם, של חייו הפרטיים ויחסיו החברתיים" (שם, עמ' 365).

19. על המשיב לכבד את עקרון העל במשפט הישראלי ובמשפט הבינ"ל, כי **נטילת חירותו של אדם אינה מתירה פגיעה בכבודו ובזכויותיו, לרבות בזכותו לחיי משפחה :**

"ביטוי לכך ניתן בסעיף 10 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות משנת 1966 ... ישראל היא צד לאמנה. על פי ההשקפה המקובלת הוראות סעיף 10 לאמנה משקפות משפט בינלאומי מנהגי... וזו לשון ההוראה :

"All persons deprived of their liberty shall be treated with humanity and with respect for the inherent dignity of the human person"..."

(בג"ץ 3278/02 המוקד להגנת הפרט נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית פ"ד נז(1) 385, 397).

ובקשר לעצירים מינהליים נאמר:

"חירותם של העצורים המינהליים נשללה מהם כדין. צלם האדם שבהם לא נשלל מהם" (בג"ץ 5591/02 יאסין נ' בן דוד פ"ד נז(1) 403, 411).

ביטוי נוסף לכך ניתן גם בסעיף 27 לאמנת ג'נבה הרביעית אשר מטיל על המשיב **חובה** להגן על כבודם של התושבים המוגנים **בכל הנסיבות**:

"מוגנים זכאים בכל הנסיבות ליחס של דרך ארץ לגופם, לכבודם, לזכויותיהם המשפחתיות, לאמונתם ולפולחנם, לנימוסיהם ולמנהגיהם. היחס אליהם יהא תמיד אנושי, והם יוגנו במיוחד מפני כל מעשה אלימות או איומי אלימות, ומפני עלבונות וסקרנות הרבים".

20. הנה כי כן, **תיחום המגורים או מעצר מגבילים את חירותו של האדם, אולם אין בהם כדי לפגוע בכבודו ובזכותו לחיי משפחה ולשמירת קשריו המשפחתיים. הרחקתו של אדם אינה שונה ויש להחיל עליה דין שווה.**

חובתו המוגברת של המשיב כלפי מי שחירותו הוצרה על ידו

21. הבסיס הנורמטיבי להוצאת צו תיחום מגורים או צו מעצר מינהלי בשטח הנתון לתפיסה לוחמתית טמון באמנת ג'נבה הרביעית. סעיף 78 לאמנה קובע:

"הייתה המעצמה הכובשת סבורה שיש צורך, מטעמי הכרח של בטחון, לנקוט אמצעי בטחון כלפי מוגנים, רשאית היא, לכל היותר, ליחד להם מקום מגורים או לעצרם... מוגנים שיחדו להם מקום מגורים ושנדרשו, אפוא, לעזוב את בתיהם, ייהנו ממלוא היתרון של סעיף 39 לאמנה זאת".

22. סעיף 39 לאמנה, המוזכר בסעיף 78, מטיל על המשיב **חובה** לכלכל את האדם, אשר נגדו הוצא צו תיחום המגורים, ואת בני משפחתו, אם עקב תיחום המגורים נשללה מהם האפשרות לכלכל עצמם בכבוד. **בפרשת עגורני** אף הצהיר המשיב, כי הוא מכיר בחובתו על פי סעיף 39 (שם, בעמ' 368).

23. ניתן ללמוד מכך לגבי התייחסותו של הדין ההומניטרי הבינ"ל **לאחריותו המוגברת של המפקד הצבאי כלפי תושבים אשר נקט נגדם בצעדים מגבילים, בשל צורכי בטחון**

מוחלטים. הדין קובע בפירוש: הגבלת החירות – כן, אך לצדה חובה אקטיבית להבטיח פרנסה ותנאי קיום בסיסיים בכבוד.

24. תיחום מקום המגורים, כמו גם הרחקתו של אדם לרצועת עזה, לא אמור, לכאורה, לפגוע ביכולתם של אחרים (לרבות בני משפחה) לבקר את המתוחם או המורחק, וממילא לא נמצא הוראות המתייחסות קונקרטיית לעניין זה (אקט התיחום טומן בתוכו את ההנחה שלכלל האוכלוסייה שמור חופש התנועה שנשלל מהאיש שתוחם). עם זאת, ניתן ללמוד על הזכות לביקור, ועל חובתו המוגברת של המשיב לאפשר ביקורים אלו, מעניינם של מי שנכלאו מאחורי סורג וברית.

25. אחת החובות הבסיסיות ביותר של המשיב כלפי עצורים היא **החובה לאפשר ביקורי משפחה**. חובה זו הינה חובה מוגברת, הנובעת מההכרה כי נטילת החירות ע"י המשיב מחייבת אותו להקפיד ביתר שאת על זכויות העצור, על מנת שלא יהפכו פלסטר. חובה זו כוללת בחובה גם את החובה לאפשר כניסת פלסטינים לישראל, אם העצור כלוא בבתי הכליאה בישראל. סעיף 116 לאמנת ג'נבה קובע:

"כל עציר רשאי לקבל מבקרים - בייחוד, אנשי משפחה קרובים - לעיתים מזומנות ובתדירות האפשרית. במידת האפשר, יתירו לעצירים לסור לבתיהם במקרים דחופים, ובייחוד - במקרים של מוות או מחלות אנושות בין אנשי משפחתם".

הזכות הנובעת מהאמנה עוגנה בתקנות המשיב בדבר מעצר מינהלי (תנאי החזקה במעצר מינהלי) אשר הותקנו מתוקף סמכותו לפי סעיף 187 לצו בדבר הוראות ביטחון תש"ל-1970. תקנה 11 (א)(1) קובעת:

"עציר יורשה לקבל מבקרים במקום שיקבע המפקד למשך חצי שעה כמפורט להלן:

(1) ביקור אחד של בני משפחה אחת לשבועיים. לעניין תקנה זו, "בן משפחה" – הורה, הורה הורה, בן זוג, צאצא, אח או אחות".

ר' גם סעיף 12 לצו בדבר הפעלת מתקן כליאה (אזור הגדה המערבית)(מס' 29), תשכ"ז-1967, הקובע זכות של כלוא לביקור בני משפחה.

26. למשיב **חובה פוזיטיבית** לממש בפועל את זכויות העצירים:

"על המשיב לדאוג לכך כי יעמדו לרשות העצורים ספרים, עיתונים ומשחקים. כך קובעים הסטנדרטים המינימאליים. אין לסמוך בעניין זה על הצלב האדום. החובה היא חובתו של המשיב, ואין בה כדי לפגוע בביטחון (בג"צ המוקד להגנת הפרט הנ"ל, בעמ' 401).

חובה פוזיטיבית זו חלה גם על ארגון ביקורי משפחה וכל הנדרש להוצאתו לפועל של ביקור כזה.

27. הנה כי כן, חובתו של המשיב לכבד את חיי המשפחה, הקיימת בכל עת, ולגבי כל משפחה, היא **חובה מוגברת**, כאשר מגרש המשיב אדם מביתו, קורע אותו ממשפחתו, מגלה אותו למקום רחוק ומתחם את מקום מגוריו – ואין הבדל משמעותי לעניין זה להבחנה בין תיחום מקום מגוריו בתוך בית כליאה לבין תיחום מקום מגוריו לאזור מבודד ושמור היטב (באמצעות צו תיחום מגורים או צו הרחקה או אמצעי אחר). בשני המקרים תלויים בני המשפחה לחלוטין במשיב על מנת לבקר את קרוב משפחתם ועל מנת לשמור על שלמות התא המשפחתי. כשם שלא ניתן לפגוש באסיר מחוץ לכותלי בית הכליאה, כך אין העותרים יכולים לפגוש את בנם מחוץ לרצועת עזה.

28. לאור זאת מוטלת על המשיב חובה מיוחדת ומוגברת לשמור על זכויותיו של מר אלעביאט לקיום קשריו המשפחתיים באופן שוטף. קיימת עליו חובה מוגברת לכבד גם את זכותם של בני משפחתו, העותרים.

השיקול ההומניטרי ומידתיות

29. עניינם של העותרים מחייב את המשיב לשיקול בין יתר שיקוליו גם את ההיבט ההומניטרי כבד המשקל. הצורך ההומניטרי המיוחד של המשפחה במקרה זה בולט וברור.

30. שיקולים הומניטריים הינם שיקולים שחובה על המשיב לשיקול. בניגוד לעמדה עתיקת היומין של המשיב, שיקולים אלו אינם "לפנים משורת הדין" אלא חלק מהדין.

הטעמים ההומניטריים הינם חלק מן הדין, וקיימת חובה להביאם בחשבון
(בג"צ 5504/03 כחלות ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית ואח',
החלטת כבוד הרשם שחם, מיום 24.6.04).

מדינת ישראל הינה מדינת חוק; מדינת ישראל היא דמוקרטיה, המכבדת זכויות אדם, והשוקלת בכובד ראש שיקולים הומניטריים (בג"ץ 794/98 עובייד ואח' נ' שר הבטחון פ"ד נה(5) 769, 774).

31. כעניין של מידתיות – אם אחרי הכל סבור עדיין המשיב כי אין באפשרותו להתיר את כניסתם של העותרים לרצועת עזה באופן המבוקש, עליו למצוא את הדרך בה יוכלו העותרים לממש את זכויותיהם המשפחתיות באופן אשר יניח את דעתו מבחינה ביטחונית. המשיב נוהג מפעם לפעם למצוא פתרונות שונים מסוג זה.

עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד בגדה המערבית ונשלח לח"מ בפקס, בתיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת ייפוי הכוח שאף הוא ניתן בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותרת לבין בא כוחה.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיב, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיב את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.

11 בינואר, 2005

גיל גן-מור, עו"ד
ב"כ העותרים

ת.ש. 36299